

**ΜΕΤΑ-
ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ
ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΙΣ**

ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
ΚΡΗΤΗΣ ΣΧΟΛΗ
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ
ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

XNA
XNA

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
2020

ΟΥΖΟΥΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ :
ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ

ΜΕΤΑ- ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ

ΟΥΖΟΥΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ :

ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ ΣΧΟΛΗ

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

06

**ΠΡΙΝ ΦΤΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟ
ΠΡΟΘΕΜΑ ΜΕΤΑ-
ΣΤΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΟ ΤΩΡΑ
ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΜΙΛΑΜΕ
ΟΤΑΝ ΑΝΑΦΕΡΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟΝ
ΑΝΘΡΩΠΟ-ΚΕΝΟ?**

09

13

17

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

18

**ΣΩΜΑΤΑ
ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ
ΟΙΚΟΛΟΓΙΕΣ**

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΡΓΩΝ

HOMO INFLUENCER

22

ΣΥΝ-ΤΡΟΦΗ

32

ΡΗΝΟΠΤΩΣΗ

42

SUS GALLUS DOMESTICUS 2.0

52

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ζούμε στην γεωλογική εποχή, όπου η "ανθρώπινη" επίδραση στον πλανήτη διαταράσσει τα οικοσυστήματα, την γεωλογία και το κλίμα του, προκαλώντας μη αναστρέψιμες καταστροφές στους μηχανισμούς διατήρησης και την συστημική συνέχεια του. Στην εποχή αυτή, έχουν δοθεί πολλά διαφορετικά ονόματα, όπως Ανθρωπόκενος*, 4ή βιομηχανική επανάσταση ή 6η μαζική εξαφάνιση των ειδών τα οποία απαιτούν διαφορετικά είδη σκέψης και δράσης. Η τωρινή μας κατάσταση μας εξαναγκάζει να έρθουμε αντιμέτωποι με το δίλημμα της εξαφάνισης ή της αναγκαίας αλλαγής.

Παράλληλα, βρίσκουμε τους εαυτούς μας ενδιάμεσα μιας άλλης αλλαγής σε σχέση με την ιδέα της ίδιας της ανθρωπότητας. Η κρίση που συνοδεύει την νεωτερική αφήγηση του ανθρώπινου όπως είχε συγκροτηθεί είναι εμφανέστερη από ποτέ. Η μετα-ανθρώπινη συνθήκη αναδύεται καλώντας σε ένα λιγότερο ανθρωποκεντρικό σχήμα σκέψης και ύπαρξης, που αποτελείται από ανθρώπινους και μη άλλους. Τα κυρίαρχα σενάρια που συνοδεύουν το μετα-ανθρώπινο και τον Ανθρωπόκαινο, περιστρέφονται είτε γύρω από τεχνοφοβικές εκδοχές μιας "φύσης" που επανακατοικείται, είτε μελλοντικές εκδοχές τεχνολογικά διαμεσολαβημένων τρανσουμανιστών, που οδηγούν σε μια ολοκληρωτική πλανητική κατάρρευση, είτε αναβιώνουν το φαντασιακό του cyborg - βιτρουβιανού άνδρα ως το κέντρο του σύμπαντος.

Οι νέες τεχνολογίες είναι αυτές που αφενός συνέβαλλαν στην αναγνώριση του σώματος ως μιας υλικότητας ενεργής και πολύπλοκης, μιας χίμαιρας διαφορετικών γενετικών υλικοτήτων και αφετέρου έχουν υπερβεί την (έμφυλη) βιολογία χωρίς ωστόσο να έχουν εναρμονιστεί πλήρως με τα προτάγματα της διαθεματικότητας και του νέου μετα-ανθρώπινου που αναδύεται. Οι τοξικολογικές και φαρμακολογικές

πλευρές της σύγχρονης ενσωματότητας, αποκαλύπτουν μια σωματική υλικότητα που συνεχώς πολλαπλασιάζεται, πολτοποιείται, διατηρείται, χακάρεται, επανακατασκευάζεται και απορρίπτεται σε καθημερινή βάση, διαμεσολαβημένη τεχνολογικά και πολιτιστικά. Παρόλα αυτά, το ανθρώπινο σώμα συνεχίζει να συνιστά μια κατασκευή που δύναται βιολογικής και κοινωνικής απελευθέρωσης μέσω της τεχνολογικά τροποποιητικής αναβάθμισης του λαμβάνοντας υπόψιν τις ιστορικές, πολιτιστικές και κοινωνικές πολυπλοκότητες που συνοδεύουν μια τέτοια αλλαγή.

Απο την κλίμακα του γονιδιώματος, στην κλίμακα του ανθρώπινου σώματος, ενός κτιρίου, μιας οικολογίας ή ολόκληρου του πλανήτη, η ανθρώπινη παρέμβαση και κατ' επέκταση ο άνθρωπος σχεδιασμός είναι πλέον εφικτός. Για χιλιετίες, ο άνθρωπος διαμορφώνει το περιβάλλον του, ενώ στο σήμερα καλούμαστε να λάβουμε σχεδιαστικά μέτρα σε πλανητικό επίπεδο ώστε να επιβιώσουμε.

- Μπορούν οι σύγχρονες προσεγγίσεις να απομακρυνθούν από την αφελή ηθικιστικά πράσινη αρχιτεκτονική προσεγγίζοντας την έννοια της οικολογίας;
- Τι θα συνέβαινε αν αντί για τον σχεδιασμό του περιβάλλοντος στρεφόμασταν στον σχεδιασμό του ίδιου του περισσότερο-από τον άνθρωπο σώματος σε σχέση με τον χώρο;
- Σε ποιο σώμα αναφέρεται το μετα-ανθρώπινο σώμα και ποιες προεκτάσεις λαμβάνει αυτό το σώμα χωρικά;

Η κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε, απαιτεί την κατάρριψη των ψευδο-ουμανιστικών καθολικοτήτων, της δυτικής αποικιοκρατίας και του ανθρωποκεντρισμού έτσι ώστε νέα φαντασιακά τοπικής, σωματικής

ή πλανητικής κλίμακας να αναδυθούν. Είναι επιτακτικό να επανατοποθετήσουμε την έννοια της ‘‘φύσης’’, του πολιτισμού και της υποκειμενικότητας, μέσω της τεχνολογίας και της βιολογίας, με ένα περισσότερο διαθεματικό και διατμηματικό τρόπο σκέψης. Είναι αναγκαίο να επαναπροσδιορίσουμε τις ανθρώπινες, τις μη ανθρώπινες και τις περισσότερο από ανθρώπινες σχέσεις μέσω διαφορετικών κλιμάκων και οικολογιών, ενδιάμεσα των ανθρώπων, των cyborg, των ζώων, των φυτών, των μικροβίων και των ιών, αν θέλουμε όχι μόνο να επιβιώσουμε αλλά να ζήσουμε με έναν διαφορετικό τρόπο. Η καταστροφή μπορεί να είναι μη αναστρέψιμη αλλά υπάρχει ακόμα χρόνος να ζήσουμε με το τραύμα αντιμετωπίζοντας την τεχνολογία και την εξέλιξη μας κριτικά, αναπτύσσοντας την συνύπαρξη και την βιωσιμότητα.

Η σύγχρονη συνθήκη συνιστά μια αναγκαία μετάβαση από το ανθρώπινο στο μετα-ανθρώπινο τοποθετώντας το ανθρώπινο υποκείμενο σε μια διαφορετική θέση γνώσης, αντίληψης και σύζευξης με τα υπόλοιπα ένσαρκα και μή πλάσματα καθώς και τις διαφορετικές πολιτισμικές φύσεις της γης.

* Σε σχέση με τον όρο ανθρωπό-κενος χρησιμοποιούμε την κατάληξη -κενός δηλαδή που δεν περιλαμβάνει υλικό ή πνευματικό περιεχόμενο αντί της κατάληξης -καινός που σημαίνει νέος ή καινούργιος. Η χρήση της κατάληξης αυτής αναφέρεται στην κριτική που έχει ασκηθεί πάνω στον όρο του ανθρωπόκενου από την φεμινιστική και μη θεωρία καθώς διατείνεται ότι αντιπροσωπεύει μια οικουμενική αλήθεια ενός συγκεκριμένου είδους (ανθρώπινου) ενώ αντίθετα είναι ιστορικά, υλικά, χωρικά, φυλετικά και οικονομικά τοποθετημένος.

ΠΡΙΝ ΦΤΑΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΠΡΟΘΕΜΑ ΜΕΤΑ-

Τις δύο τελευταίες δεκαετίες του εικοστού αιώνα η φεμινιστική θεωρία επικεντρώθηκε στην κριτική στον αφηρημένο ανθρωπισμό¹ καθώς και στο οικουμενικό, ουμανιστικό κληροδότημα του ανθρώπινου. Η κριτική αυτή της κλασικής φιλοσοφίας αφενός ανέδειξε την νεωτερική κρίση που πλαισίωσε η κατηγορία "άνθρωπος" και αφετέρου υπέδειξε την σεξουαλικοποίηση, την φυλετικοποίηση και την φυσικοποίηση των σωματικών και κοινωνικών διαφορών, επανατοποθετώντας το τι συνιστά το "ανθρώπινο".

Οι αντί-ουμανισμοί ή αντί-ανθρωπισμοί, της μεταδομιστικής θεωρίας, απομακρύνθηκαν από το ανθρώπινο όπως αυτό είχε συγκροτηθεί μέχρι τότε χρησιμοποιώντας φανταστικά τεχνολογικά σενάρια ή θετικοποιώντας μορφές που μέχρι τότε βρίσκονταν κοινωνικά περιθωριοποιημένες. Το αντί-ανθρώπινο δεν αναφέρεται απαραίτητα στην υπέρβαση του ανθρώπου, και της βιολογικής σωματικότητας, αλλά εστιάζει στην κριτική του ανθρωπισμού της κλασικής φιλοσοφίας, στην οποία ο άνθρωπος ταυτίζεται με τον δυτικό, λευκό, φυσικά ικανό, ετεροφυλόφιλο άνδρα.

Πιο συγκεκριμένα στην φεμινιστική θεωρία της εποχής πραγματοποιείται η εισαγωγή φανταστικών μορφών (cyborg, τέρατα, ζόμπι, άγγελοι κτλπ.), οι οποίες συνιστούν ως επί το πλείστον **υβρίδια**, δηλαδή διασταυρώσεις δύο ανόμοιων μορφών. Με τον τρόπο αυτό επιχειρείται σε έναν πρώτο βαθμό η αναγνώριση του αποκλεισμού συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων από την κατηγορία άνθρωπος και σε ένα δεύτερο στάδιο η επανα-οικειοποίηση των μορφών αυτών αναδεικνύοντας την ηγεμονία του κανονικού (ανθρώπινου) και κατ' επέκταση υπονομεύοντας την. Ταυτόχρονα, πραγματοποιείται η περαιτέρω

πολιτικοποίηση του σώματος που είχε προηγηθεί τα προηγούμενα χρόνια, καθώς το σώμα αναγνωρίζεται ως ο φορέας επάνω στον οποίο ασκείται η εξουσία και παύει να έχει ένα ουδέτερο, απολιτικό χαρακτήρα.

Οι προσεγγίσεις των Donna Haraway και Rosi Braidotti, με την εισαγωγή του *cyborg*² και του τέρατος³ αντίστοιχα, υπήρξαν εμβληματικές σε σχέση με τις μετα-ανθρώπινες ενσωματώσεις και τις προεκτάσεις που αυτές λαμβάνουν. Ουσιαστικά, η μετα-ανθρώπινη ενσωμάτωση θα αποτελέσει το θεωρητικό και πολιτικό εργαλείο της μεταδομιστικής φεμινιστικής θεωρίας, επιτυγχάνοντας την αποσταθεροποίηση των διπόλων φύση / πολιτισμός, άνδρας / γυναίκα καθώς και του ανθρώπινου σε σχέση με το "άλλο". Οι προσεγγίσεις αυτές επιχειρούν παράλληλα την κατανόηση της αποσπασματικής και διαμεσολαβημένης σύγχρονης εμπειρίας και σώματος από τα τεχνολογικά και ψηφιακά μέσα, συγκροτώντας εν μέρη ένα νέο φεμινιστικό φαντασιακό υβριδικής μετα-ανθρώπινης απελευθέρωσης το οποίο θα πραγματοποιηθεί με την χρήση της τεχνολογίας.

Παράλληλα, την δεκαετία του 1980 πραγματοποιείται η εισαγωγή μιας δεύτερης γενιάς "σπουδών" στους πανεπιστημιακούς κύκλους οι οποίες περιλαμβάνουν μια ευρεία γκάμα που πραγματεύεται το ανθρώπινο. Μεταξύ άλλων στις σπουδές αυτές περιλαμβάνονται οι μετα-ανθρώπινες σπουδές (*posthuman studies*), οι απάνθρωπες σπουδές (*inhuman studies*), οι μη ανθρώπινες σπουδές (*non-human studies*), οι κριτικές σπουδές των ζώων και των φυτών (*critical animal and vegan studies*), οι οικολογικές σπουδές (*green studies*) κ.α.

Τα τελευταία 30 χρόνια πραγματοποιήθηκε επίσης η εισαγωγή ενός μεγάλου αριθμού ουμανισμών, οι οποίοι ουσιαστικά αποτελούν την εξέλιξη των σπουδών που αναφέραμε παραπάνω. Οι ανθρωπισμοί αυτοί μπορούν να

διακριθούν σε 2 κύριες γενεαλογίες, τους περιβαλλοντικούς ανθρωπισμούς (environmental humanities) και τους ψηφιακούς ανθρωπισμούς (digital humanities).

Οι περιβαλλοντικοί ανθρωπισμοί, περιλαμβάνουν τους πράσινους (green humanities) και τους μπλε (blue humanities) ανθρωπισμούς και επικεντρώνονται στην μελέτη των σχέσεων περιβάλλοντος και ανθρώπινου εκκινώντας από την ξηρά ή τους ωκεανούς αντίστοιχα. Με άλλα λόγια, οι περιβαλλοντικοί ανθρωπισμοί, διερωτώνται για το νόημα, την αξία, την ηθική, την δικαιοσύνη και την πολιτική, ως παράγωγα (ανθρώπινης) γνώσης στους περιβαλλοντικούς τομείς και κατ' επέκταση απορρίπτουν τους νεωτερικούς ισχυρισμούς του αυτόνομου και ορθολογικού υποκειμένου, επανατοποθετώντας το υποκείμενο εντός ενεργών οικολογιών, όπου η φύση, ο πολιτισμός και οι ιστορικές αξίες ορίζουν αφενός το ποιοι είμαστε και αφετέρου ποιοι είμαστε ικανοί να γίνουμε σε σύμπραξη με βιολογικούς άλλους^{4.5}.

Συμπληρωματικά, οι ψηφιακοί ανθρωπισμοί (Digital humanities) επικεντρώνονται στην μελέτη των σχέσεων των υπολογιστικών ή ψηφιακών τεχνολογιών σε σχέση με το ανθρώπινο. Τόσο η μια όσο και η άλλη γενεαλογία, καλύπτει ένα ευρύ φάσμα προβλέψεων - ιδεολογιών, από τεχνοφοβικά σενάρια αποκαλυπτικών καταστροφών, μέχρι ουτοπικές προβλέψεις μιας ανανεωμένης ανθρωπότητας, χωρίς απαραίτητα να εγκολπώνουν τα σύγχρονα διαθεματικά και φεμινιστικά ιδεώδη.

Στο σημείο αυτό, κρίνεται αναγκαίο να αναλύσουμε περαιτέρω τις σύγχρονες έννοιες του μη-ανθρώπινου (non-human) και του απάνθρωπου (inhuman) καθώς υπογραμμίζουν τις συνθήκες διαμόρφωσης των όρων άνθρωπος, ανθρώπινο και ανθρωπισμός ιστορικά, ενώ παράλληλα, σηματοδοτούν το μετα-ανθρώπινο στο σήμερα.

Η έννοια του μη-ανθρώπινου (non-human) αναφέρεται στην ετεροποίηση, την υποτίμηση και την φυσικοποίηση των διαφόρων μειονοτήτων, των οποίων η ύπαρξη εξοβελίστηκε ιστορικά από την ανθρωποκεντρική σκέψη, διαχωρίζοντας και περιορίζοντας τες στην κατηγορία της μη ανθρώπινης ζωής ⁶. Τέτοιες μειονότητες αποτέλεσαν ιστορικά εθνικότητες εκτός της ηγεμονικής αποικιοκρατικής κυριαρχίας του δυτικού κόσμου, καθώς και τα διαφορετικά είδη (φυτικά, ζωϊκά), όπως και οι γονιδιακοί κώδικες που τα συνθέτουν ⁷.

Αντίστοιχα, ο όρος απάνθρωπο (Inhuman) ⁸ έχει χρησιμοποιηθεί για την περιγραφή των συνθηκών απο-ανθρωποποίησης ορισμένων κοινωνικών ομάδων ιστορικά. Οι ομάδες αυτές δεν θεωρήθηκαν ποτέ ως πλήρως-ανθρώπινες, καθώς τα εμπόδια του φύλου, της φυλής, του έθνους, της τάξης, της μόρφωσης, της φυσικής ικανότητας κ.α. οριοθετούσαν έναν συγκεκριμένο ανθρωπότυπο. Επιπρόσθετα, ο όρος αναφέρεται στις απάνθρωπες πρακτικές των σύγχρονων γεωπολιτικών και κοινωνικών σχέσεων που ορίζουν οι νεο-αποικιοκρατικές σχέσεις εξουσίας. Με άλλα λόγια, ο όρος περιγράφει μια διευρυμένη και ανοιχτή αντίληψη για τη σχέση ανθρώπου με τον κόσμο και τα πράγματα, μια σχέση συναρμογής χωρίς την κυρίαρχη και αποκλειστική νοηματοδότηση του κόσμου από τον άνθρωπο.

ΣΤΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Στο σήμερα, μπορούμε να αναγνωρίσουμε τρεις γενεαλογίες μετα-ουμανιστικής σκέψης, της ηθικής φιλοσοφίας, των επιστημονικών και τεχνολογικών σπουδών καθώς και των αντι-ουμανιστικών φιλοσοφιών της υποκειμενικότητας⁹. Η πρώτη κατηγορία, ως αντιδραστικός μεταουμανισμός (reactive posthumanism) δυναμικά επανατοποθετεί τις ουμανιστικές αξίες γύρω από παγκόσμιο, το κοσμοπολιτικό και την υποκειμενοποίηση ως λύση στις τωρινές συνθήκες του παγκόσμιου, απορρίπτοντας τον φεμινισμό, τις μετααποικιοκρατικές σπουδές και άλλες οπτικές που κατανοούν την διαφορά και την ποικιλομορφία των ταυτοτήτων. Με άλλα λόγια ο αντιδραστικός μετα-ουμανισμός επιχειρεί να επαναδιατυπώσει το παγκόσμιο μέσω της επαναφοράς σεξιστικών, ρατσιστικών και μη διαθεματικών οραμάτων του παρελθόντος¹⁰. Η δεύτερη κατηγορία αντλεί από την επιστήμη και την τεχνολογία, και ως αναλυτικός μεταουμανισμός (analytic posthumanism) διερωτάται για τις αξίες και την ηθική, αναγνωρίζοντας τις σχέσεις, τις συνδέσεις και τις αλληλοεξαρτήσεις ανθρώπινων και μη παραγόντων. Παρόλα αυτά, ο αναλυτικός μετα-ουμανισμός έχει δεχθεί κριτική ως ένας πολιτικά ουδέτερος παν-ουμανισμός, ο οποίος υστερεί σε σχέση με την επανεξέταση και ένταξη της υποκειμενικότητας στην θεώρηση του¹¹. Η τρίτη κατηγορία, ο κριτικός μεταουμανισμός (critical posthumanism), λαμβάνει υπόψιν του τον ρατσισμό, τον σεξισμό, την αποικιοκρατία, ως συνθήκες που δημιουργήθηκαν παράλληλα με την δυτική αναγέννηση, αναγνωρίζοντας τις σχέσεις μεταξύ ανθρώπων και περιβάλλοντος.

Ο συνδυασμός της εισαγωγής ενός μεγάλου αριθμού ανθρωπιστικών σπουδών καθώς και η παρακαταθήκη της αντι-ουμανιστικής φεμινιστικής θεωρίας, ήταν

αυτός που επέτρεψε την ανάδυση του μεταανθρώπινου με νέες μορφές και μεταξύ άλλων συνέβαλλε στην εμφάνιση του κριτικού μεταουμανισμού (critical posthumanism). Ο κριτικός μεταουμανισμός, συνιστά μια ευρύτερη φιλοσοφική κατηγορία και εγκολπώνει διαφορετικά ρεύματα εντός του, μεταξύ άλλων των φεμινιστικών μεταανθρωπισμών και νεοϋλισμών (feminist new materialist posthumanism) καθώς και του τρανσουμανισμού (transhumanism).

Ο κριτικός μεταουμανισμός διαφοροποιείται από τους αντί-ανθρωπισμούς του παρελθόντος και διανοίγει την συζήτηση ως προς το (μετα)ανθρώπινο με προεκτάσεις που αφορούν το σώμα και την σεξουαλικότητα. Με άλλα λόγια, συνιστά ένα θεωρητικό ρεύμα που χαρτογραφεί και εμπλέκεται με την συνεχή αποδόμηση της ουμανιστικής / ανθρωπιστικής παρακαταθήκης ¹² . Διαφοροποιείται από τους μεταδομιστικούς αντι-ανθρωπισμούς και τις εναλλακτικές μορφές που εισήχθησαν τότε αλλά και τον μεταανθρωπισμό που πραγματεύεται τι λογίζεται ως άνθρωπος στην σύγχρονη πραγματικότητα της παγκοσμιοποίησης, του ύστερου – καπιταλισμού, της τεχνοεπιστήμης και της κλιματικής αλλαγής ¹³ . Ο κριτικός μεταουμανισμός απομακρύνεται δηλαδή από την αποδόμηση του λόγου και δεν επικεντρώνεται σε δυϊσμούς και υβρίδια.

Το πρόθεμα "μετα-" (post-) αναφέρεται άμεσα σε μια μετα-ανθρωποκεντρική επιθυμία, με την έννοια της υπέρβασης (transcendence) και ενίσχυσης του ανθρώπινου μέσω της τεχνολογίας (τρανσουμανισμός), καθώς και την επανεφεύρεση ορισμένων ουμανιστικών αξιών ώστε να ανταποκρίνονται στην σημερινή τεχνολογία ¹⁴ . Στους μεταανθρωπισμούς αυτούς, οι όροι που διερευνώνται επεκτείνονται ώστε να περιλαμβάνουν το κλίμα, τις μεταλλάξεις, το ψηφιακό και νέες βιολογικές και μη μορφές ζωής διευρύνοντας τα όρια των μετά- και αντι-ανθρωπισμών του παρελθόντος.

Οι νέες αυτές προσθήκες, πραγματοποιούνται ώστε οι μεταανθρωπισμοί να εναρμονιστούν με το συγκείμενο του 21ου αιώνα και να συνδεθούν γενεαλογικά με τους υπόλοιπους μεταανθρωπισμούς¹⁵. Παράλληλα, στο φιλοσοφικό αυτό ρεύμα, επιχειρείται η απεμπλοκή από τις διαλεκτικές σχέσεις του παρελθόντος, μεταξύ ανθρώπινου - μετα-ανθρώπινου και των υβριδικών σχημάτων σκέψης που είχαν επικρατήσει.

Από την δεκαετία του 1990 και έπειτα, εμφανίζεται το φιλοσοφικό ρεύμα του φεμινιστικού νεοϋλισμού (new materialism feminism) με κύρια προτάγματα την συνύφανση κειμενικότητας και σωματικότητας, λόγου και υλικότητας, ως μια ρευστή, πολλαπλή διαδικασία σε ένα διεπιστημονικό, παγκόσμιο, καπιταλιστικό πλαίσιο. Η υποκειμενικότητα διερευνάται ως παράγωγο του υλικού σώματος, του χώρου και των κοινωνικών συνθηκών, ή με άλλα λόγια το σώμα θεωρητικοποιείται εκ νέου ως βιολογική υλικότητα ή ως ενεργή ύλη. Ο φεμινιστικός νεοϋλισμός, εστιάζει στο σώμα και την υλικότητα ως μια σύνθετη διαδικασία και σύμπραξη ανθρώπινων και μη διαδικασιών, κοινωνικών καθώς και βιολογικών δυνατοτήτων. Σε αυτό το μη ανθρωποκεντρικό σχήμα σκέψης οι δυϊσμοί μεταξύ υλικού / άυλου, ανθρώπου / περιβάλλοντος, έμφυχου / άψυχου παύουν να υφίστανται και επανενώνονται σε "πολιτισμικές φύσεις", "φυσικοπολιτισμούς" και "ένσαρκο νου".

Οι φεμινιστικοί μεταανθρωπισμοί αντλούν από μια ευρεία διεπιστημονική γκάμα, όπως την βιολογία, την λογοτεχνία, την queer θεωρία, τις πολιτισμικές σπουδές, την θεωρία φύλου και την θεωρία της σεξουαλικής διαφοράς¹⁶. Στοχεύουν στην αλλαγή της σχέσης μεταξύ των έμβιων όντων ως κάτι περισσότερο-από-τον-άνθρωπο, του σώματος, της τεχνολογίας και του περιβάλλοντος ώστε να επαναπροσδιορίσουν το (τι λογίζεται ως) ανθρώπινο ως ένα ανοιχτό ερώτημα μετάβασης και σύζευξης μεταξύ ύλης οποιασδήποτε μορφής. Στους φεμινιστικούς μεταανθρωπισμούς το ανθρώπινο σώμα αποτελεί ένα αναπόσπαστο κομμάτι μιας βιολογικής και περιβα-

λλοντικής συνδιαλλαγής ή όπως το θέτει η Haraway ως μια οικολογία μεταξύ ανθρώπινου dna, βακτηρίων μυκήτων και άλλων μικροβιοτικών οργανισμών το οποίο επιδέχεται και τρανσουμανιστικές προεκτάσεις.

Όπως προαναφέρθηκε ο όρος τρανσουμανισμός αναφέρεται στην αναβάθμιση του ανθρώπινου σώματος με την χρήση της τεχνολογίας και της επιστήμης. Οι όροι τρανσουμανισμός και μεταουμανισμός συχνά συγχέονται, καθώς και τα δυο ρεύματα αναφέρονται σε μια μετα-ανθρώπινη συνθήκη¹⁷. Παρόλα αυτά χαρακτηρίζονται από διακριτές διαφορές καθώς προέρχονται από διαφορετικές σχολές σκέψης. Οι ρίζες του τρανσ-ουμανισμού εντοπίζονται στην Αναγέννηση και κατ' επέκταση δεν απορρίπτει την ουμανιστική παρακαταθήκη, αλλά αντίθετα επιχειρεί να την υλοποιήσει, χρησιμοποιώντας τα σύγχρονα τεχνολογικά μέσα¹⁸. Ακόμα ένας λόγος που οι όροι συχνά συγχέονται είναι ότι στην τρανσουμανιστική θεωρία μια μετα-ανθρώπινη (posthuman) κατάσταση μπορεί να επιτευχθεί αν παρεμβληθεί η τρανσουμανιστική αναβάθμιση σε σχέση με το ανθρώπινο σώμα.

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΜΙΛΑΜΕ ΟΤΑΝ ΑΝΑΦΕΡΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ-ΚΕΝΟ ?

Γίνεται εμφανές ότι η μετα-ανθρώπινη συνθήκη δεν αφορά απαραίτητα ένα μελλοντικό, ουτοπικό ή δυστοπικό σενάριο επιστημονικής φαντασίας, αλλά αντίθετα συνιστά μια σύγκλιση μεταξύ του μετα-ανθρώπινου και του μετα-ανθρωποκεντρικού ¹⁹ . Συνιστά μια αναγκαία συνθήκη που αφορά άμεσα το παρόν σε σχέση με αυτό που επιθυμούμε να γίνουμε στο μέλλον. Η κρίση που συχνά συνοδεύει το μετα-ανθρώπινο είναι μια κρίση που αγγίζει την καρδιά της αρρενωπότητας, την καρδιά του ευρωκεντρισμού και την καρδιά της λευκότητας μέσω της μη διανοήσιμης πιθανότητας της εξαφάνισης που έρχεται ως αποτέλεσμα της κρίσης που ο κόσμος θα δεχθεί και ίσως δεν επιβιώσει ²⁰ .

Για ποιον άνθρωπο μιλάμε όταν αναφερόμαστε στον ανθρωπό-κενο;

Η κατάσταση που ονομάστηκε ανθρωπόκενος παρόλο που συγκροτήθηκε από τις συνθήκες του δυτικού πολιτισμού, πολλές φορές συγχέεται με μια αφηρημένη οικουμενική κρίση μιας πανανθρώπινης πλανητικής κλίμακας, ως ένα παγκόσμιο πρόβλημα που απαιτεί να αντιμετωπιστεί. Η αδυναμία αντιμετώπισης του συνεπώς ταυτίζεται με την επικείμενη καταστροφή του "ανθρώπινου" υποκειμένου όπως αυτό έχει συγκροτηθεί στα ίδια όρια του δυτικού πολιτισμού.

Ο ανθρωπόκενος μπορεί να αποτελέσει μια προοπτική ανανέωσης και επανα-δημιουργίας ²¹ , συμβάλλοντας στην συγκρότηση ενός φαντασιακού το οποία προκύπτει και περιέχει την σύγχρονη πραγματικότητα και πολυπλοκότητα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Αθανασίου, Α. (επιμ.) (2006), **Φεμινιστική θεωρία και πολιτισμική κριτική**. (μτφ. Π. Μαρκέτου, Μ. Μηλιώρη & Α. Τσεκένης), Αθήνα: Νήσος, σσ. 36
2. Braidotti R. ([2004] : 1996) ‘‘Σημαδία θανάτου και ίχνη αμφιβολίας, περι τερατολογίας και σωματοποιημένων διαφορών’’ Αθανασίου Α. (μτφ.) στο **Τα όρια του σώματος διεπιστημονικές προσεγγίσεις**, Αθήνα : Νήσος
3. Haraway D. (1991), **Simians, Cyborgs and Women: The Reinvention of Nature**, New York: Routledge; London: Free Association.
4. Bird Rose (2018) ‘‘Green/Environmental Humanities’’ στο Braidotti R. και Hlavajova M. (επιμ) **The posthuman glossary**. Bloomsbury Publishing Plc , σσ. 185 - 190
5. Bird Rose, D., T. van Dooren, M. Chrulew, S, Cooke, M. Kearnes and E. O’Gorman (2012), ‘‘Thinking Through the Environment, Unsettling the Humanities’’, **Environmental Humanities**, 1: 1–5.
6. Braidotti R. και Hlavajova (2018) ‘‘Introduction’’ στο **The posthuman glossary**. Bloomsbury Publishing Plc , σσ. 1 - 10
7. ό.π.
8. ό.π.
9. Braidotti R. (2013), **The Posthuman**, Cambridge: Polity Press.
10. ό.π.
11. ό.π.
12. Badmington, N. (ed.) (2000), **Posthumanism**, Houndmills: Palgrave Macmillan.
13. Badmington, N. (2011), ‘Posthumanism’, στο B. Clarke and M. Rossini (eds), **The Routledge Companion to Literature and Science**, 374–85, Abingdon: Routledge.
14. Herbrechter S. (2018) ‘Critical Posthumanism’ στο Braidotti R. και Hlavajova M. (επιμ) **The posthuman glossary**. Bloomsbury Publishing Plc , σσ. 94 - 97
15. Herbrechter, S., Callus I. (eds) (2012), **Posthumanist Shakespeares**, Houndmills: Palgrave Macmillan.
16. Åsberg C. (2018) ‘‘Feminist Posthumanities’’, στο Braidotti R. και Hlavajova M. (επιμ) **The posthuman glossary**, Bloomsbury Publishing Plc, σσ. 157 - 160
17. Ferrando, F. (2014), ‘Posthumanism, Transhumanism, Antihumanism, Metahumanism, and New Materialisms: Differences and Relations’, **Existenz**, 8(2): 26–32.
18. ό.π.
19. Braidotti R. (2017) **Four thesis on Posthuman Feminism**, στο Grusin R. (επιμ.) **Anthropocene feminism**, Minneapolis : The University of Minnesota Press
20. Braidotti R. (2017) ‘**At the borders of the human**’, Maison des Sciences Humaines of the Université libre de Bruxelles, 5 October, στο < <https://www.youtube.com/watch?v=kTvvJIjVsvI&feature=youtu.be> > , τελευταία επίσκεψη 12/09/2020
21. ό.π.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

Η παρούσα διπλωματική εργασία, εξερευνά τον σχεδιασμό του μετα-ανθρώπινου στο σώμα και τον χώρο, μέσα από μια σειρά θεωρησιακών ψηφιακών απεικονίσεων. Προσπαθεί να κατανοήσει την σύγχρονη τεχνολογική και βιολογική πολυπλοκότητα και εν μέρη να την περιγράψει. Η μετα-ανθρώπινη ενσωμάτωση συνιστά μια ιδιαίτερη θεματική καθώς το πρόθεμα μέτα-ισορροπεί ενδιάμεσα στο τώρα και στο αύριο. Η μετα-ανθρώπινη ενσωμάτωση συνιστά ταυτόχρονα μια κριτική στον κόσμο όπως τον γνωρίζουμε ή όπως προβλέπουμε ότι θα μεταμορφωθεί, αλλά εκφράζει και μια επιθυμία σε σχέση με αυτό που θέλουμε να γίνουμε.

Επανασυνθέτοντας το σώμα με έναν περισσότερο τρανσουμανιστικό, βιολογικά και τεχνολογικά διαμεσολαβημένο τρόπο ύπαρξης, επιχειρώ να κατασκευάσω ένα εναλλακτικό φαντασιακό, αντίθετο με αυτό που εμφανίζεται στα κυρίαρχα σενάρια της τεχνολογίας και της ποπ-κουλτούρας. Παράλληλα, ο σχεδιασμός του χώρου, εξερευνάται υπό το πρίσμα των νέων αυτών σωμάτων, καθώς και των επιπτώσεων που αυτό το σώμα έχει στο περιβάλλον του (ή την οικολογία) και αντίστροφα.

ΣΩΜΑΤΑ

Αν θα έπρεπε να δώσω ένα ορισμό, θα έδινά τον ακόλουθο : Το μετα-ανθρώπινο σώμα δεν είναι ένα, το μετα-ανθρώπινο σώμα δεν είναι ανθρωποκεντρικό και το μετα-ανθρώπινο σώμα δεν είναι απαραίτητα ανθρώπινο. Όλα τα πλάσματα που παρουσιάζονται συνιστούν χίμαιρες, αποτελούμενες από βιολογικά μέρη διαφορετικών οργανισμών, τεχνολογικά εξαρτήματα που τους επιτρέπουν να αντιλαμβάνονται, να συνδέονται και να επικοινωνούν με το ευρύτερο περιβάλλον τους, καθώς και από ψηφιακούς αισθητήρες και ενεργές υλικότητες. Η σύγχρονη υποκειμενικότητα χαρακτηρίζεται από τον έντονο χιμαιρισμό

και την θραυσματικότητα, συνεπώς οι μετα-ανθρώπινες ενσωματώσεις συνιστούν μια μεταφορά σε υλικό επίπεδο της θεώρησης αυτής.

Δεν είναι τυχαίο που η πλειονότητα των έργων μου παρουσιάζουν τον ίδιο τόνο δέρματος, τριχοφυίας και χρώμα μαλλιών με το δικό μου. Σε καμία περίπτωση δεν οραματίζομαι ένα αποκλειστικά δυτικό, λευκό μετα-ανθρώπινο, ωστόσο τα σωματικά χαρακτηριστικά παρουσιάζουν πολιτικές και προσωπικές προεκτάσεις. Επέλεξα να μοιάζουν με το δικό μου σώμα καθώς σε έναν βαθμό αντικατοπτρίζουν την δικιά μου ματιά στον κόσμο. Επιπλέον, σε ένα έργο το οποίο συνθέτει ανθρώπινα και ζωικά χαρακτηριστικά υπάρχει ένα πολύ λεπτό όριο όσον αφορά τις ρατσιστικές αναπαραστάσεις όπως η ιστορία έχει ένα αναδειξει και σε καμία περίπτωση δεν θα ήθελα να ξεπεράσω το όριο αυτό.

ΟΙΚΕΙΟΤΗΤΑ

Στην πλειονότητα των μετα-ανθρώπινων σεναρίων της ποπ-κουλτούρας, τα πλάσματα που παρουσιάζονται συνιστούν μια απειλή ή είναι τόσο αποξενωμένα από τον άνθρωπο που οι κωδικές τους είναι αδύνατο να ερμηνευτούν. Επέλεξα να τοποθετήσω τις χίμαιρες σε διαδικασίες και χώρους που τοποθετούν τον θεατή σε θέσεις κατανόησης, ταύτισης και συμπάθειας ή με άλλα λόγια, σε μια θέση οικειότητας σε σχέση με το έργο. Οι ενέργειες και οι αφηγήσεις γύρω από τα έργα μου θυμίζουν αμυδρά το ανθρώπινο κομμάτι που τα πλάσματα περιέχουν ενώ ταυτόχρονα αποτελούν μέρη πολύ μεγαλύτερων συστημάτων και σχέσεων αλληλεπίδρασης άλλων μετα-ανθρώπινων οργανισμών και οικοσυστημάτων. Οι σχέσεις μεταξύ τους χαρακτηρίζονται από βαθιές συνδέσεις τόσο σε υλικό όσο και σε διαδραστικό επίπεδο.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΕΣ

Επέλεξα να τοποθετήσω τα πλάσματα σε χώρους οικείους ώστε να υπογραμμίσω την έντονη συνθήκη του εδώ και τώρα. Η σύγχρονη αρχιτεκτονική σταδιακά πλησιάζει την δημιουργία νέων οικολογιών και έτσι επέλεξα γνώριμα, συμβατικά κελύφη κατοικιών να μεταμορφωθούν σε νέες δημιουργικές, αυτόνομες οικολογίες. Οι χώροι επιλέχθηκαν με βάση τις ευρύτερες ανθρώπινες και συναισθηματικές σχέσεις που τους προσδιορίζουν, όπως η ιδιωτικότητα, η χρηστική τους λειτουργία, καθώς και οι έμφυλες, σημειωτικές, ιστορικές και κοινωνικές προεκτάσεις τους. Θεωρώ ότι τόσο η ανάγνωση όσο και η παραγωγή του χώρου στο σήμερα πρέπει να προέρχεται από μια ευρύτερη αντίληψη των σχέσεων και της διασύνδεσης των έμβιων και μη πλασμάτων και η αρχιτεκτονική οφείλει να επαναδιεκδικήσει την θέση της σε σχέση με τον τεχνολογικά και βιολογικά διαμεσολαβημένο σχεδιασμό. Ο σχεδιασμός του χώρου, σε συνάρτηση με το μεταβλητό, ανοιχτό και διασυνδεδεμένο υλικά και τεχνολογικά σώμα, προσεγγίζει την δημιουργία σχέσεων αυτονομίας, σχέσεων συμβίωσης και σχέσεων αλληλεπίδρασης διαφορετικών ανοιχτών συστημάτων αυτο-οργάνωσης.

HOMO INFLUENCER

Το έργο αποτελεί μια εξερεύνηση της ανθρώπινης και ζωικής εξελικτικής διαδικασίας, καθώς και την σύγχρονη σχέση μας με τα κοινωνικά δίκτυα, τον ψηφιακό χώρο και την κοινωνική προβολή. Ο Homo Influencer συνιστά μια φανταστική χίμαιρα που σταδιακά μέσω της εξελικτικής διαδικασίας κατάφερε να μεταμορφωθεί σε ένα από τα πιο ελκυστικά πλάσματα της γενεαλογίας του. Εγκολπώνει μια μορφή που οι άνθρωποι σήμερα συχνά επιδιώκουν και προσπαθούν να μιμηθούν, είτε σε σχέση με την σωματική υλικότητα (αισθητικές επεμβάσεις), είτε μέσω της ψηφιακής επεξεργασίας της διαδικτυακής τους εικόνας.

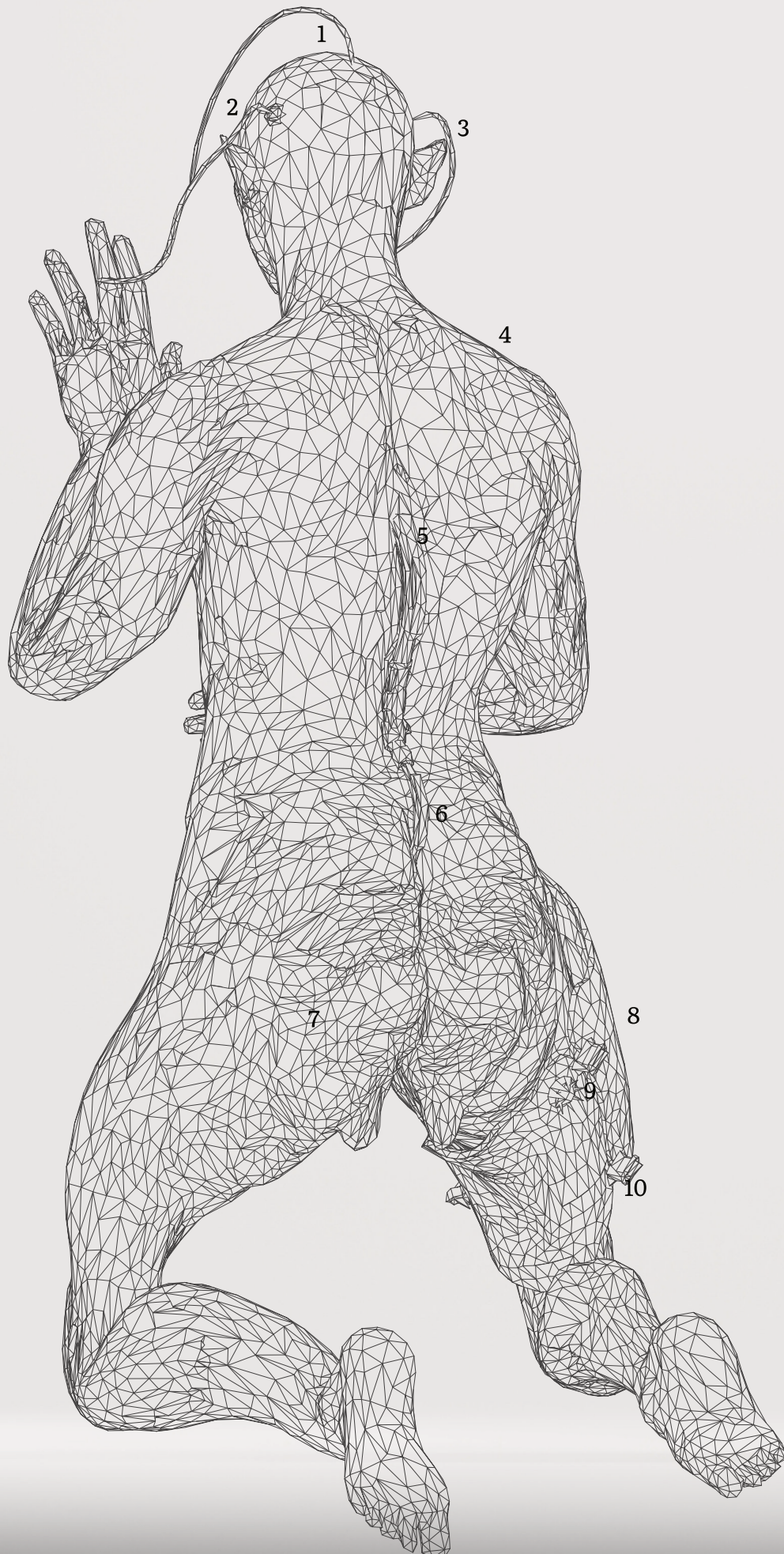
Ο Homo Influencer, συνιστά μια μιντιακή περσόνα, όπου για την οθόνη υπάρχει από την μέση και πάνω. Τρεις διασυνδεδεμένες κεραίες κάμερες στο κρανίο του, του επιτρέπουν να εκπέμπει συνεχώς τον διαδικτυακό εαυτό του. Όταν κάποιος τον παρατηρεί για πρώτη φορά, αντικρίζει την μετα-ανθρώπινη αναβάθμιση και τελειότητα. Παρόλα αυτά, η ιδανική αυτή μορφή απέχει πολύ από την υλική πραγματικότητα. Το πραγματικό του πρόσωπο και το λειτουργικό του σώμα βρίσκονται στο πίσω μέρος του φαινομενικού του σώματος που αποτελούν απλώς ένα μέλος μίμηση ενός αισθητικού ιδεατού. Ο Homo Influencer εξελίχθηκε με αυτόν τον τρόπο ώστε να προσομοιάζει την ανθρώπινη μορφή μέσω συγκεκριμένων ελκυστικών αποφύσεων. Στις εξελικτικές διαδικασίες, το φαινόμενο της βιομιμητικής είναι αρκετά συχνό στον φυσικό κόσμο, ειδικότερα στα ερπετά και τα έντομα. Επιπλέον, στον ψηφιακό κόσμο εμφανίζεται εξίσου συχνά από τις catfish περσόνες, που προσποιούνται ότι είναι διαφορετικά πρόσωπα και άτομα από ότι πραγματικά είναι.

Η έννοια της βιομιμητικής εκκινεί από τον οργανισμό, συνεχίζεται στην συμπεριφορά και καταλήγει στο εσωτερικό οικοσύστημα. Ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάζει τον εαυτό του ο Homo Influencer συνιστά μια διασταύρωση μεταξύ μόδας, πορνό και εσωτερικών χώρων. Το υπνοδωμάτιο του εγκολπώνει τις αρχές αυτές μέσω της προσεκτικής τοποθέτησης επιλεγμένων επίπλων και εσωτερικής διαρρύθμισης. Με παρόμοιο τρόπο που πολλές φορές η σύγχρονη αρχιτεκτονική χρησιμοποιεί τις έννοιες της πράσινης καινοτομίας και της οικολογίας με απλώς διακοσμητικό τρόπο, το υπνοδωμάτιο αυτό συνιστά ένα προσεκτικά επιλεγμένο στούντιο της ψηφιακής προβολής.

HOMO INFLUENCER

- 1 Κάμερα
- 2 Κάμερα - Κεραία
- 3 Κάμερα - Κεραία
- 4 Μέλος μίμηση
- 5 Σύνδεση μέλους μίμησης με κορμό
- 6 Σύνδεση με πραγματικό κεφάλι
- 7 Πραγματικό πρόσωπο
- 8 Συσκευή στήριξης
- 9 Αισθητήρες στήριξης
- 10 Αισθητήρες κίνησης

%SpO2	BPM
98	68
Temperature	Heart Rate
98.6F	120/90
<div><div></div></div>	

ΣΥΝ-ΤΡΟΦΗ

Στην φεμινιστική και μετα-ανθρώπινη θεωρία, αφενός η κυοφορία έχει συνδεθεί με την γυναικεία καταπίεση και αφετέρου η χρήση της τεχνολογίας πάντα συνείσφερε σε ένα φαντασιακό απελευθέρωσης. Παρόλα αυτά, στην πλειονότητα των μετα-ανθρώπινων σεναρίων η αναπαραγωγική τεχνολογία συντελείται με την χρήση μηχανικής ή μηχανολογικής υποστήριξης και όχι βιολογικής υλικότητας. Παράλληλα, στο σήμερα, τόσο το φύλο όσο και η αναπαραγωγή συνεχώς επανακατασκευάζονται, μεταλλάσσονται και αναδημιουργούνται με την χρήση ορμονών, επεμβάσεων και διαδικασιών εντός και εκτός του μητρικού σώματος. Τι θα συνέβαινε αν η διαδικασία αυτή διαμεσολαβούνταν τεχνολογικά διατηρώντας μια βιολογική υλικότητα?

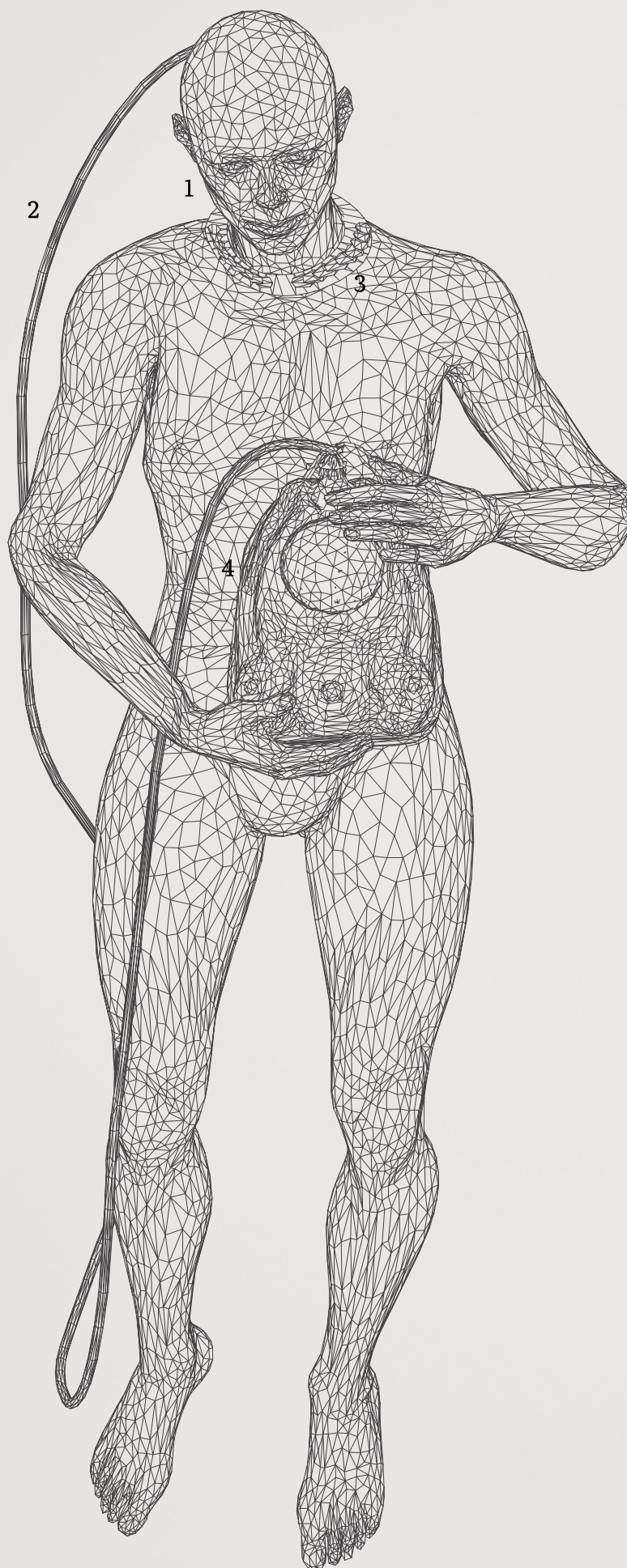
Το έργο Σύντροφη, εξερευνά την αναπαραγωγή, ως την βιολογική και τεχνολογική συμβατότητα δύο, τριών ή και περισσότερων διαφορετικών οργανισμών. Η συσκευή που επιτρέπει την σύνδεση αυτή αποτελείται από μια βιολογική υλικότητα και επιτρέπει την κυοφορία ανόμοιων γενετικά οργανισμών. Με αυτό τον τρόπο, η μητρότητα μπορεί να επαναπροσδιοριστεί τόσο σε σχέση με τα υπόλοιπα μηχανικά και έμβια πλάσματα όσο και με το ευρύτερο περιβάλλον. Επιπλέον, η έννοια της οικογένειας τοποθετείται σε ένα διαφορετικό πλαίσιο πέραν του γενετικού υλικού, επανακαθορίζοντας τις έννοιες της συγγένειας, της ευρύτερης διασύνδεσης των οργανισμών μέσω της ύλης καθώς και της συμβίωσης ή της αλληλεξάρτησης.

Στο έργο το πλάσμα που κυοφορεί επικοινωνεί με την ευρύτερη οικολογία στην οποία βρίσκεται επικοινωνώντας τους φυτικούς οργανισμούς της μέσω μιας σειράς drone με τα οποία είναι συνδεδεμένο. Ο χώρος της κουζίνας ιστορικά και κοινωνικά είναι φορτισμένος σχετικά με τις έμφυλες σχέσεις καθώς και την έννοια της μητρότητας. Επιπλέον, σηματοδοτεί διαδικασίες ανα-τροφής, φροντίδας και συν-τροφίας. Η κουζίνα προσεγγίζεται ως μια ενιαία αυτόνομη οικολογία, όπου τα όρια μεταξύ των σωμάτων είναι ρευστά και ανοιχτά στις αμοιβαίες αλληλοσυσχετίσεις και συνδέσεις μεταξύ τους.

ΣΥΝ-ΤΡΟΦΗ

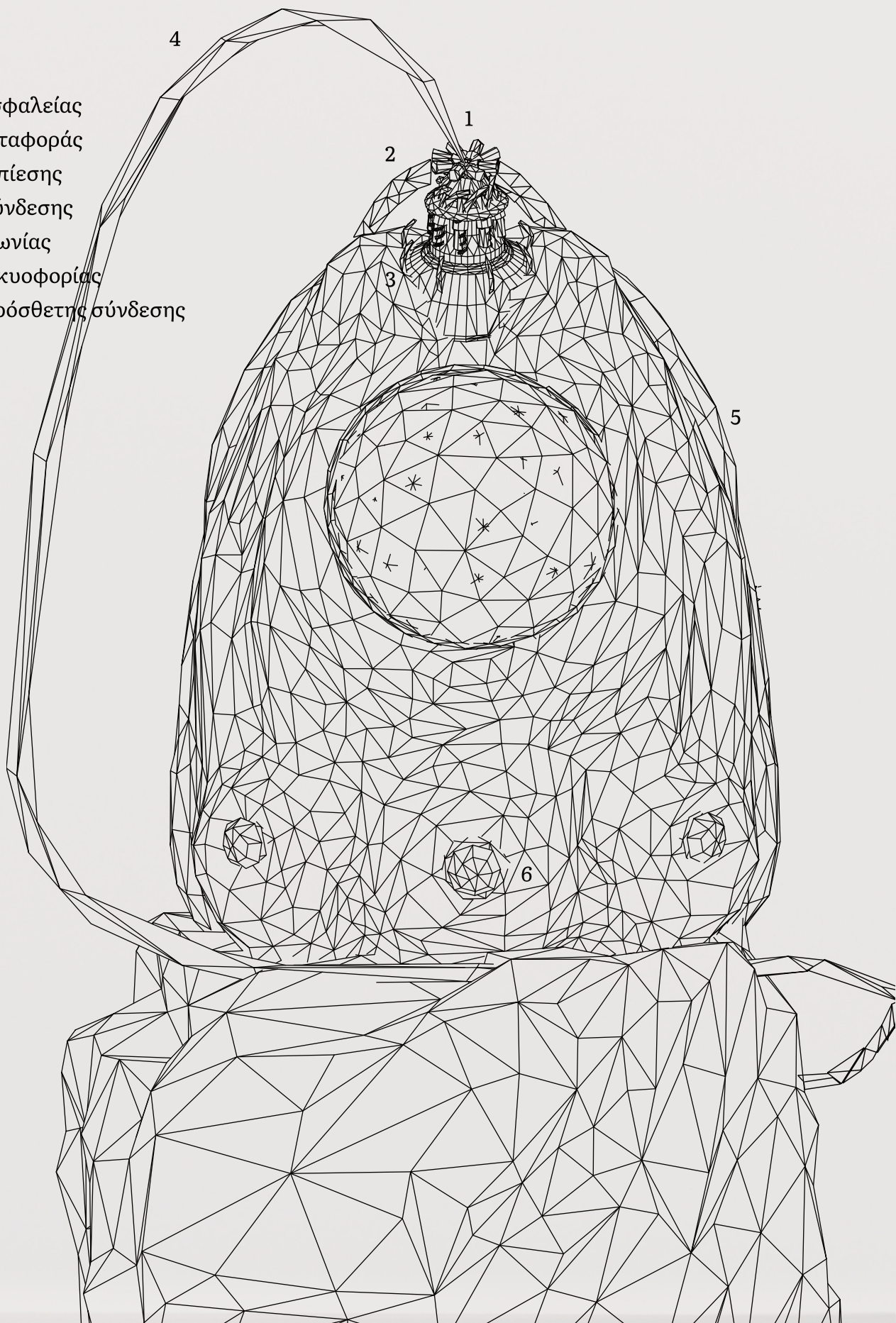
- 1 Σημείο διεπαφής
- 2 Σωλήνας σύνδεσης και επικοινωνίας
- 3 Αισθητήρες σύνδεσης Drone
- 4 Συσκευή κυοφορίας

ΣΥΝ-ΤΡΟΦΗ

- 1 Βαλβίδα Ασφαλείας
- 2 Χερούλι μεταφοράς
- 3 Ρυθμιστές πίεσης
- 4 Σωλήνας σύνδεσης και επικοινωνίας
- 5 Μembrάνη κυοφορίας
- 6 Βαλβίδες πρόσθετης σύνδεσης

ΡΗΝΟΠΤΩΣΗ

Το έργο ρηνόπτωση εξερευνά την ικανότητα του μετα-σώματος να αισθάνεται και να προκαλεί αισθήσεις, λαμβάνοντάς δεδομένα και στέλνοντας πληροφορίες. Στο σήμερα, η ανάγκη για την επαύξηση των αισθήσεων καθώς και την λήψη όλο και περισσότερων δεδομένων/πληροφοριών συνεχώς αυξάνεται, συνιστώντας μια πρόκληση τόσο σωματικά όσο και νοητικά για το ανθρώπινο σώμα.

Ο οργανισμός έχει αναπτύξει ένα νέο μέλος στην προσπάθεια εξερεύνησης και παράλληλα διαχείρισης του όγκου της πληροφορίας. Το νέο μέλος-απόφυση αποτελείται τόσο από μια βιολογική υλικότητα, έχοντας την δυνατότητα να ανιχνεύει συγκεκριμένες πληροφορίες του περιβάλλοντος όπως σκόνη, θερμοκρασία, μυρωδιά, υγρασία καθώς και να λαμβάνει ηλεκτρονικά δεδομένα όπως οι οπτικές ίνες. Παράλληλα, χρησιμοποιείται ως εκφραστικό επικοινωνιακό μέσο από τους οργανισμούς της γενεαλογίας τόσο οπτικά όσο και τεχνολογικά, αποστέλλοντας πληροφορίες και μηνύματα. Με τον τρόπο αυτό η επικοινωνία μετατρέπεται ταυτόχρονα σε υλική και ψηφιακή.

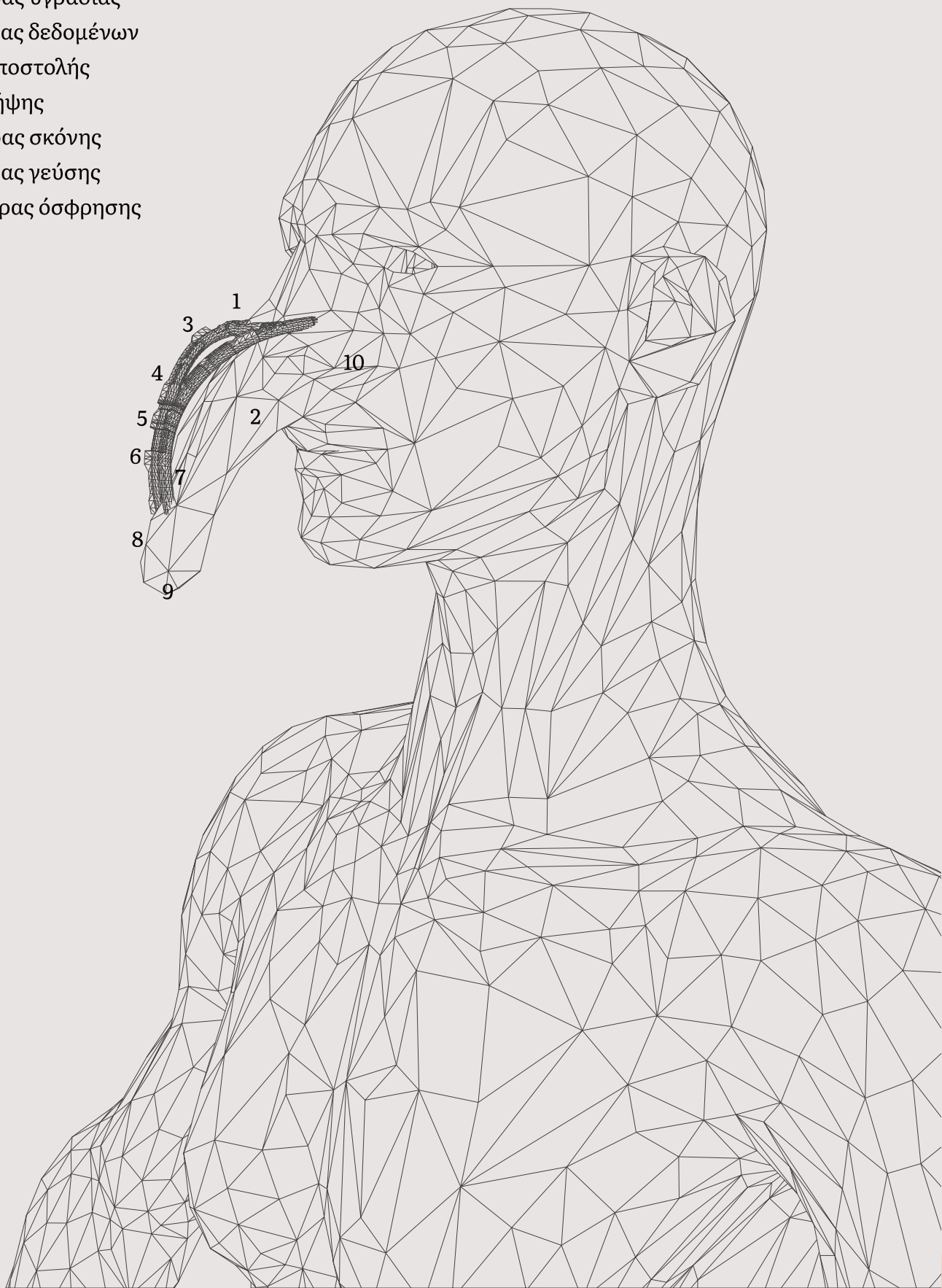
Επιπρόσθετα, οι οργανισμοί του έργου έχουν αναπτύξει την ιδιότητα της αυτοτομίας. Η αυτοτομία αναφέρεται στον μηχανισμό άμυνας ορισμένων ερπετών, όταν παρουσιαστεί μια απειλή, να αποχωρίζονται τις αποφύσεις τους όπως ένα μέλος του σώματος τους. Με τον τρόπο αυτό ο οργανισμός σε περιπτώσεις αυξημένων σύγχρονων απειλών όπως π.χ. ο κατακλυσμός από fake news, hoax, ή τις ανάγκες της pop κουλτούρας, αποχωρίζεται το μέλος αυτό, πληρώνοντας το τίμημα της αδυναμίας πλέον να αισθάνεται.

Η τυπολογία του μπάνιου συνιστά τον χώρο που προσφέρει την μέγιστη ιδιωτικότητα και απομόνωση από τους υπόλοιπους χώρους μιας κατοικίας. Η αυτόνομη οικολογία που παρουσιάζεται στο έργο αυτό, παρέχει την αίσθηση της ασφάλειας από έναν κόσμο που επιταχύνεται συνεχώς δημιουργώντας την αδυναμία στους κατοίκους πλασματά του να συμβαδίσουν με τις αλλαγές αυτές.

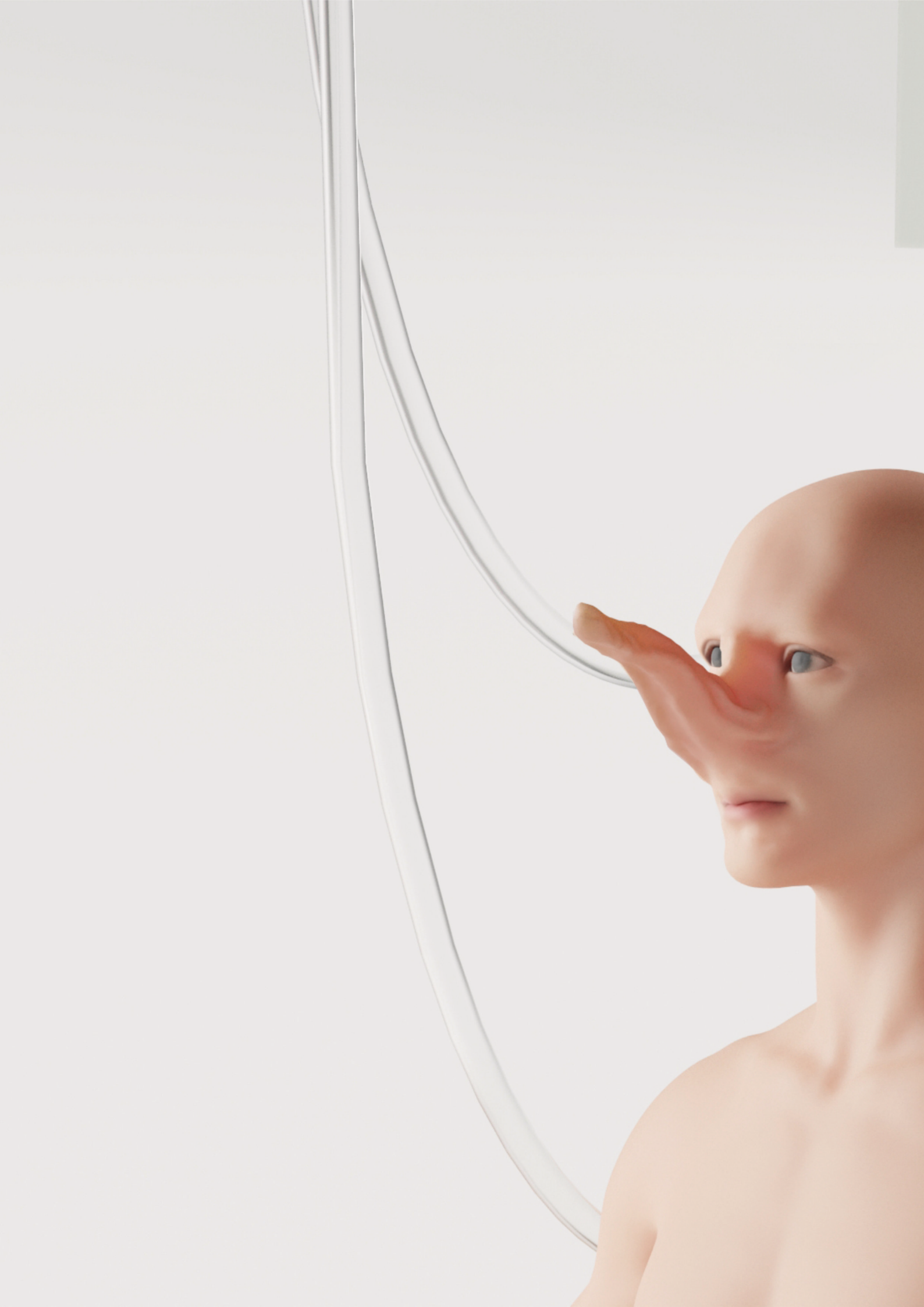

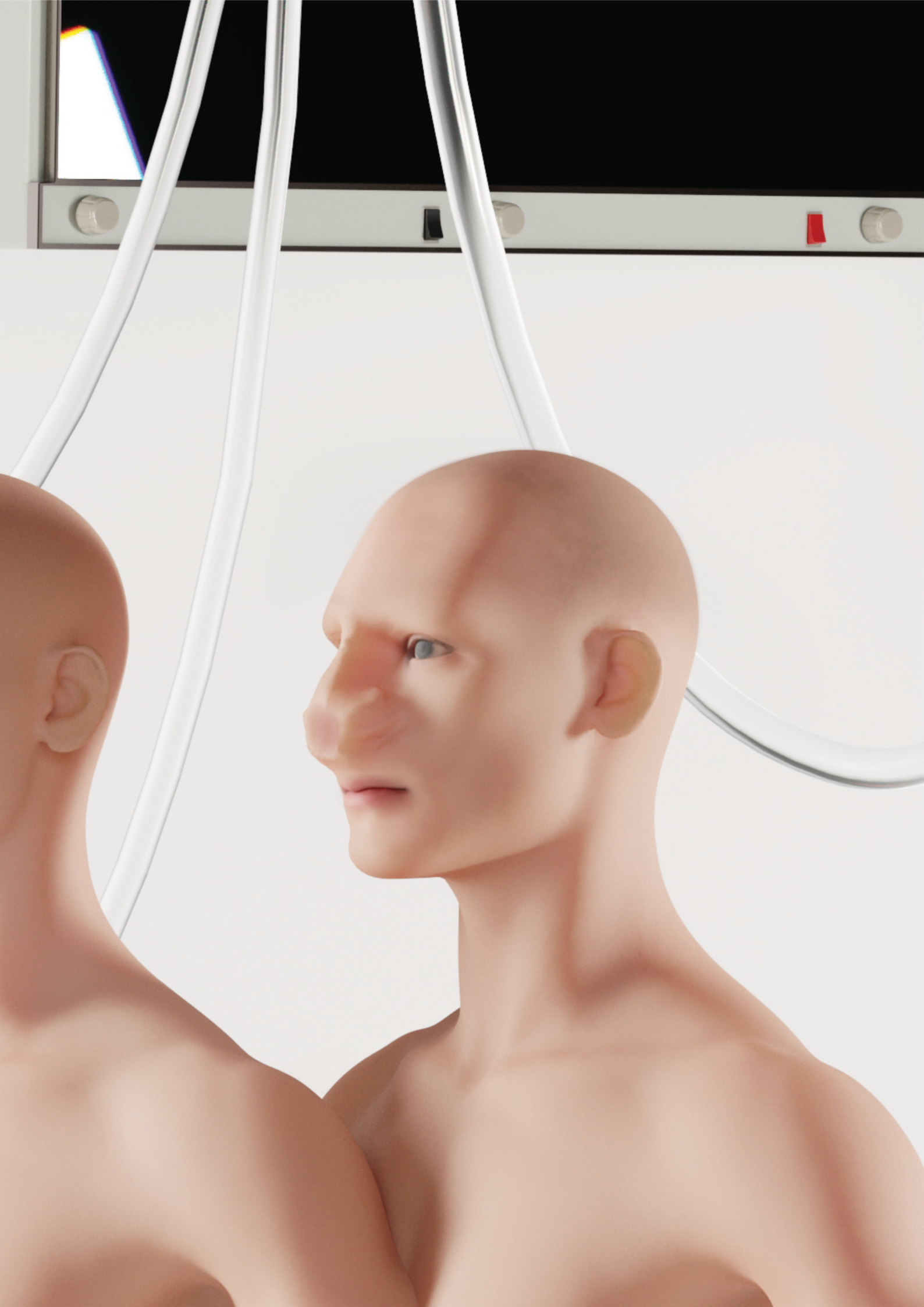
ΡΗΝΟΠΤΩΣΗ

- 1 Βιο-τεχνολογικός σύνδεσμος
- 2 Μυς κίνησης
- 3 Αισθητήρας θερμοκρασίας
- 4 Αισθητήρας υγρασίας
- 5 Αισθητήρας δεδομένων
- 6 Κεραία αποστολής
- 7 Κεραία λήψης
- 8 Αισθητήρας σκόνης
- 9 Αισθητήρας γεύσης
- 10 Αισθητήρας όσφρησης

SUS GALLUS DOMESTICUS 2.0

Το πλάσμα του συγκεκριμένου έργου συνιστά μια χίμαιρα χοίρου (*Sus Scrofa*), κοτόπουλου (*Gallus gallus domesticus*) και cyborg, το οποίο σχεδιάστηκε αρχικά, ώστε να αποτελέσει ένα αποδοτικότερο οργανισμό σε σχέση με την παραγωγή τροφής. Η ανθρώπινη παρέμβαση στην γενετική των οργανισμών συμβαίνει από την αρχή του ίδιου του ανθρώπου μέσω τεχνικών όπως η επιλεκτική αναπαραγωγή.

Στο σήμερα, οι τροποποιητικές τεχνολογίες της γενετικής (CRISPR) μεταμορφώνουν καθημερινά την ανθρώπινη και μη υλικότητα, ανοίγοντας την συζήτηση σε σχέση με τα όρια της ανθρώπινης παρέμβασης σε άλλα είδη.

Στο έργο, με την περαιτέρω εξέλιξη της τεχνολογίας, η παραγωγή κρέατος δεν είναι πλέον αναγκαία, καθώς είτε απορρίφθηκε ολοκληρωτικά, είτε αντικαταστάθηκε από κρέας που μεγαλώνει στο εργαστήριο και όχι σε έναν οργανισμό. Μια τέτοια εξέλιξη, μας φέρνει αντιμέτωπους με την ανάγκη διαχείρισης των λαθών μας σε σχέση με τα υπόλοιπα είδη που μας συντροφεύουν τόσο πολιτικά όσο και χωρικά. Μπορεί ένας χώρος να λειτουργήσει ως μια αυτόνομη οικολογία και να στεγάσει είδη τα οποία δεν μπορούν να επιβιώσουν σε άλλες? Μπορούν τα είδη να σταματήσουν να εντάσσονται στις κατηγορίες των ζώων με τα οποία βλέπουμε τηλεόραση μαζί, τα ζώα με τα οποία δουλεύουμε μαζί και τα ζώα τα οποία τρώμε?

Ο χώρος στον οποίο συμβιώνουν τα πλάσματα συνιστά ένα παρισινό διαμέρισμα. Ένας χώρος που άλλοτε συνιστούσε την έκφραση της αστικής τάξης και του ανθρώπινου, μετατρέπεται σε μια αυτόρυθμιζόμενη οικολογία στην οποία συμβιώνουν οι νέοι μετα-ανθρώπινοι κάτοικοι της.

SUS GALLUS DOMESTICUS 2.0

1 Σώμα Sus Scrofa

2 Φτερά Gallus gallus domesticus

3 Μηχανικά πόδια

